

Кад сте последњи пут чули било кога од људи који воде Србију (или се спремају да је воде), да јасно и гласно каже да Косово и даље сматра неутуђивим делом Србије? Тако нешто више не смеју ни да помисле, а камоли да изговоре. Косово је постало: проблем који треба решити, камен спотицања на путу ка ЕУ, обавеза према Србима који тамо живе, предуслов боље регионалне сарадње, итд., итд. Све, само не део отаџбине, на чији устав су се заклели, и то неки једном, а неки више пута.

Али, шта је то отаџбина? За једног политичара, који не може да спава од силне бригае да се Србима на Косову омогући бољи стандард живота (а они сами то неће па неће), отаџбина се очигледно огледа у латинској изреци “тамо где ми је добро, тамо ми је домовина”. За другог политичара, који је у “националном” заносу говорио да ће одсећи руку до лаката сваком ко подигне зелену заставу у Санџаку (није ми се свиђао тад, а још мање сад), Косово је постало парче земље око којег се није вредно сукобљавати (потрудите се, па разлоге за ту промену докучите сами).

Оправдања за своје ставове имају на претек. На пример, што да се замерамо међународној заједници трудећи се да задржимо Косово, кад ћемо ионако и ми и они једног дана бити заједно у ЕУ, у заједничкој држави без граница? То је, иначе, косовска варијанта оригиналне верзије коју је својевремено, поводом аутономашких тежњи у Војводини, лансирао Милан Панић. Та глупаво-тупава теорија се лако руши контрапитањем: Ако је заиста тако, ако је свеједно, а зашто се онда друга страна из петних жила бори да буде независна? Зашто су косовски Албанци проживели силне патње, кроз које је несумњиво прошао обичан народ, ако је свеједно? Можда зато што нису, као ми, имали дубокоумне интелектуалце, да им то лепо објасне.

Најшире прихваћено објашњење је, ипак, оно како је Косово изгубио још Милошевић, па они ту више ништа не могу, и поред своје интелектуално-патриотске супериорности. Ето, они се много труде, али је та ствар већ свршена. Али, зашто је, ако је Косово већ изгубљено, утрошена (а, троши се и даље) толика силна енергија за притиске на Србију

од стране ино-заговорника независности? Што би се било ко бавио нечим што је одавно завршено?

Косово није изгубио Милошевић. Од првог дана владавине био сам његов политички противник. Ову државу је водио на погубан начин (пут у пакао поплочан добрим намерама). Био је невиђени кабадахија, пио виски и инатио се са целим светом у моје и Ваше име, економски уништио грађане пројектом пирамидалних банака, увео нас у ратове у којима Србија углавном, по њему, није ни учествовала, али он није изгубио Косово! Било је у њему нечега (опет морате сами закључити шта то) па је на једној седници Владе за време бомбардовања у очи рекао и данас активном политичару: Ти би требао да знаш шта ће бити са човеком који преда Косово, његово име ће заувек по злу бити помињано у српском народу.

Процес губитка Косова кулминира после Петог октобра. Када нас током тог револуционарног октобра тзв. Запад тапше по рамену и искрено честита правим борцима за демократију, ми их нисмо замолили да нас награде тиме што ће нам помоћи да остваримо пуну аутономију Косова у оквиру државе Србије. Неее! Ми смо се расправљали о расподели фотеља у влади и управним одборима. Покојни Зоран је, да би уопште формирао прву владу, морао челнике ДОС-а да експресно произведе у експерте и именује министрима, а њихове разноразне миљенике, неспособне да чувају ни три нацртане овце, топ менаџерима државних институција и друштвених предузећа. Кога је било брига за Косово?

Све се свело на једну једину парољу “Није сад време да решавамо Косово”. Месецима и годинама потом, наши су нама само то говорили. Није време, па није време. Је ли данас дошло то време? Данас, када губимо чак и ону малу звездицу која поред имена државе Косово упућује на додатну фусноту. На фусноту малим словима, коју је невиђеном личном бескомпромисношћу изборио наш велики преговарач, са својим, још већим, домаћим налогодавцима? Данас, кад народ измучен свакодневним бригама о егзистенцији одмахује руком на сам помен ове српске покрајине?

Косово је изгубљено тек када га се његова деца одрекну. Када у мањини остану они који нису спремни да га продају за безвезни безвизни режим, за кило саламе више или брендиране патике произведене у Кини (додуше, неки појединци и за мало више од горе наведеног). А, ако смо ми, који нисмо спремни да продамо Косово, већ постали мањина, онда српски политичари одмах морају да престану да ту мањину вређају причама како никад неће признати независност Косова, поготово што, за име бога, то од њих нико децидирано не тражи! Јер, у супротном, може се догодити да против њих неко из Србије

Косово за визе и кило саламе

Пише: Коста Драганић
петак, 22 јун 2012 07:56

подигне тужбу пред судом у Стразбуру, а на основу Закона о заштити мањинских група.
Има правде на овоме свету, зар не?